

Таким чином, інноваційний підхід вимагає кластеризації туризму, внаслідок якого підвищиться імідж України як туристичної держави, зростуть обсяги внутрішніх і зовнішніх інвестицій та збільшиться кількість робочих місць в прямо чи опосередковано пов'язаних з туризмом галузях.

Список використаних джерел

1. Телетов О. С. Маркетингово-інноваційні перспективи розвитку сільського зеленого туризму в регіонах України / О. С. Телетов, А. С. Чикалова // Механізм регулювання економіки. – 2016. – № 2. – С.106–117.
2. Телетов О. С. Маркетингові підходи до надання туристичних послуг в умовах України / О. С. Телетов, М. О. Хижняк // Маркетинг і менеджмент інновацій. – 2013. – №3. – С. 200–212.
3. Телетов О. С. Особливості та перспективи маркетингу туристичних послуг в Україні / О. С. Телетов, Н. Є. Косолап // Маркетинг і менеджмент інновацій. – 2012. – № 1. – С. 21–34.
4. Телетов О. С. Маркетинговий підхід до вирішення проблем адміністративної реформи в Україні / О. С. Телетов // Ринково-орієнтоване управління інноваційним розвитком : монографія / за ред. д.е.н., проф. С. М. Ілляшенка. – Харків : Діса плюс, 2015. – С. 81–88.

Л.М. Яцун, д-р екон. наук, проф. (*ХДУХТ, Харків*)

С.В. Селютін, асп. (*ХДУХТ, Харків*)

ІННОВАЦІЙНІ МОЖЛИВОСТІ РОЗВИТКУ АГРОТУРИЗМУ В УКРАЇНІ

Серед можливих інноваційних напрямів розвитку туризму в Харківській області перспективним є агротуризм, який передбачає комплекс послуг з мешкання, відпочинку, харчування, екскурсійного обслуговування, організації дозвілля і спортивних заходів, рибалки і полювання, придбанню знань і навиків, а також можливості занять активними видами туризму. За наявності різноманітних видів і особливостей агротуризму його класична модель припускає, що організацією туризму на селі займаються виключно фермери або члени їх сімей, які мають з цієї діяльності додатковий дохід, але не міняють при цьому свого виробничого профілю.

Залежно від національного колориту виділяють британську, французьку, італійську, німецьку моделі агротуризму.

Сільські тури в британській моделі включають елементи пізнавального, активного та екотуризму: пішохідні і велосипедні прогулянки, катання на поні для дітей, гра у футбол, крикет і дуже популярні у Великобританії верхова їзда і гольф. Багато уваги приділяється екологічному вихованню дітей.

Особливістю французької моделі сільського туризму є те, що туристи їдуть відпочивати тільки в старі села, що збереглися, вибираючи природні об'єкти. Основним засобом розміщення туристів є маленькі котеджі-апартаменти. Французи вважають за краще самостійно готувати собі їжу, використовуючи екологічно чисті сільські продукти.

Визнаним лідером аграрного туризму в Європі є Італія. Сучасний агротуризм в Італії це справжні міні-готелі рівня 3–4 зірки з антикварними меблями, чудово обладнаними ваннами, басейнами, тенісними кортами. Дуже часто під них реконструюються садиби XVI–XVIII ст. або невеликі старі монастирі. Агротуристські комплекси надають своїм клієнтам можливість займатися різними видами спорту, здійснювати кінні й піші прогулянки, організують екскурсії для огляду місцевих визначних пам'яток і навколишніх міст. І, нарешті, все більш важливу роль починає грати кухня. Агротуризм надає можливість не тільки смачно і якісно поїсти, але і відвезти з собою як сувеніри дорогі і рідкісні вина або особливі продукти типу трюфеля або спеціальних сортів сиру і оливкової олії, які не поступають в міські магазини. Так, в даний час в Італії розроблено більше 70 маршрутів винних гастрономів, які в значній мірі пов'язані з агротуризмом.

Німецькій моделі властива особлива організація розміщення туристів в сільській місцевості. Для німців типовими є допомога господарям по господарству, догляд за тваринами, проведення пікніків, рибалка. У Германії основна увага з боку держави звертається на якість обслуговування туристів. В цілях контролю створена спеціальна система ярликів, що використовуються при оцінці якості харчування і стану житла для сільських туристів.

Для розвитку агротуризму в Україні можливе створення наступних видів агротуристських господарств.

1. Організація агротуристського бізнесу на базі малого сімейного готельного господарства. В даному випадку можливі декілька шляхів створення подібних господарств:

– формування на базі єдиної концепції мережі (корпорації) агротуристических хуторів; розвиток мережі може здійснюватися за рахунок засобів приватних інвесторів, з можливим залученням засобів місцевого і республіканського бюджетів на розробку концепції і

створення необхідної інфраструктури; кількість подібних хуторів може бути збільшена залежно від потреби в агротуристичних послугах;

– створення хуторів за рахунок залучення місцевих фермерів або охочих стати такими шляхом виділення ним певної ділянки землі на правах довгострокової оренди, надання субсидій на розвиток господарства.

2. Будівництво великих і середніх приватних туристських об'єктів в сільській місцевості: «туристських сіл», культурно-етнографічних центрів, «VIP-селищ».

3. Використання вільного або умовно вільного житлового фонду (за його наявністю), який спочатку не створювався як готелі, але міг би бути переобладнаний в засоби розміщення для туристів. В даному випадку також можливе залучення як великих інвесторів для створення цілого комплексу, так і фермерів-індивідуалів для освоєння наявних ресурсів з можливістю використання програм підтримки фермерів у вигляді дотацій і субсидій, а також пільгового оподаткування.

Отже, врахування закордонного досвіду і комплексний підхід до створення програм розвитку агротуризму в Україні за умов забезпечення цих програм необхідними коштами дасть можливість з великою користю використати туристсько-рекреаційний потенціал кожного регіону України, зберегти і примножити його і підвищити привабливість країни на міжнародному ринку туристських послуг.

Л.М. Яцун, д-р екон. наук, проф. (*ХДУХТ, Харків*)

А. Флагстад, проф. (*Вища школа менеджменту, Осло, Норвегія*)

О.А. Сущенко, д-р екон. наук, проф. (*ХНЕУ ім. С. Кузнеця, Харків*)

МОДЕЛІ РЕСТОРАННОГО ГОСПОДАРСТВА В ТУРИСТСЬКИХ ДЕСТИНАЦІЯХ

Харчування людини є одним із основних каналів спілкування з природою і стало предметом вивчення як точних, так і гуманітарних наук. Історія харчування пам'ятає свої власні «революції» і переходить від пасивної залежності від природи (збирання лісових дарів, мисливства та рибальства) до активного її перетворення (використання вогнища, приручення свійських тварин, вирощування їстівних рослин) та надмірного втручання в природу (генної інженерії, клонування, створення штучних продуктів харчування). В еволюції харчування можна виділити декілька періодів з притаманними їм уявами,